

Владика Григорије богослужио у Берлину

Свету архијерејску Литургију у недељу по Богојављењу, 22. јануара 2023. године, у храму Светог Саве у Берлину служио је Преовећени Епископ диселдорфски и немачки г. Григорије.

У току богослужења владика Григорије је осветио славски колач са ученицима Допунске наставе на српском језику при храму Светог Саве у Берлину, коју организује Министарство просвете Републике Србије. У уследила је Светосавска академија коју су приредили ђаци Српске школе заједно са наставницама Мирјаном Стефановић и Маријом Алексић. Светој архијерејској Литургији и академији присуствовао је амбасадор Републике Србије у Немачкој др Снежана Јанковић. Беседу је произнео епископ Григорије;

– У име Оца и Сина и Светога Духа. Драга браћо и сестре, чули сте и данашње Јеванђеље које се завршава ријечима да Христос поче проповједати Своју ријеч о покајању: Покајте се, јер се приближило царство небеско, а прије тога говори о Капернауму приморскоме, о крајевима Завулоновима и

Нефталимовим и каже да се је дошла свјетлост народу који је у тами. Драга браћо и сестре, ових дана славимо Божић, Богојављење, Светог Јована Крститеља и ево, од данас славимо Светог Саву Српског. Када прочитмо ово Јеванђеље које говори о Христу Који је донио свјетлост, свјетлост која просвећује све, свјетлост која одгони таму, можемо слободно рећи оно што важи за сваког светитеља да је он настављач апостола, Христових ученика и Самог Христа и Његовог учења.

Кроз сва времена и у све вијекове Бог је давао да увијек људи имају неког међу собом од Јована Крститеља до дана данашњег, ми понекад не видимо ко су ти људи, али то се касније открије, а нама православним Србима, који смо то постали у једном тренутку од Светих учитеља Кирила и Методија, дао је Бог Светог Саву, који је једном занавијек унио свјетлост међу народ који је лежао у тами, увео нас у ред хришћанских народа, у ред народа који вјерују, не само у ово што је најважније у Свету Тројицу, у Бога, него који вјерују у покајање. А шта би то било покајање, браћо и сестре? Покајање значи у најбукавалнијем смислу ријечи преумљење. Од чега ми то треба да се преумимо и како да се преумимо у овом свијету? Треба да се преумимо увијек од таме ка свјетлости. А шта је тама? Тама је гријех. Зашто је гријех тама? Зато што гријех помрачује наш ум, помрачује наша чула, наш вид, наше очи и покушава да помрачи оно што је најбитније, најважније и најдрагоцјеније у нашем животу и у нама, а то је наше срце. Гријех, у буквалном преводу, значи промашај, промашај циља –амартиа. А када човјек промашује циљ? Онда када не види, када су му потамнијеле очи, када му је све тама. Да би човјек видио и да би погодио циљ, да би ишао према циљу он мора да, прије свега, буде у свјетлости и нема човјека, како кажемо у многим нашим молитвама и у Светом Писму, који поживје, а да не сагријеш. Бог, како каже једна литургијска молитва, нам је дао покајање за спасење, Бог нам је дао колико год упаднемо у таму, покајањем, преумљењем можемо да унесемо у ту таму свјетлост. Сјетите се сами како се понаша тама када се у њу унесе свјетлост?! Она се повлачи, нестаје. Једну свјећицу унесете у густу таму и тама се размиче. Таква је моћ покајања, томе нас је учио Господ, томе нас је учио Свети Јован Крститељ као Његов претеча, и томе нас је учио Свети Сава.

Када већ славимо Светога Саву и данас наша дјеца из Српске школе која се припремају да нам рецитују о Светом Сави, да се подјсетимо шта је то Свети Сава донио нашем народу, осим што му је донио Јеванђеље и науку о правој вјери. Свети Сава је прво донио закон, он је прво превео Законоправило, да у једној држави, у једном народу који хоће да се укључи у заједницу најпросвећенијих народа, треба да постоји закон, право. Друго шта је урадио,

отварао је школе да се сви људи уче и да се сви људи просвјећују, зато кажемо да је Свети Сава наш први просвјетитељ. Треће, чиме се бавио Свети Сава, поред свакога нашег великог манастира нпр. Хиландара, Студенице... биле су болнице и биле су установе које су се бринуле о сиромашнима. Ако славимо Светога Саву и ако нам је Свети Сава узор онда увијек треба да се подјсетимо тих неколико ствари. Кршимо ли закон, закон Божји и закон земаљски? Ако кршимо неће бити добро, јер ће нас ухватити нека тама и упашћемо у неку неразумност. Ако учимо, ако се просвјећујемо сваки дан, ако читамо, ако са паметним људима разговарамо, ако слушамо, ако гледамо паметне ствари то значи да смо ми дјеца Светога Саве. Ако имамо саосјећаја за оне који су болесни, за оне који су сиромашни онда смо народа Светога Саве. Без те три ствари, те три димензије немогуће је да се зовемо светосавским народом, јер онда само варамо себе и оне око себе. У свему томе увијек је борба између свјетлости и таме, између слободе од гријеха и ропства гријеху.

Покајање је нека сила, неки благослов, неки дар који нам доноси Христос и који нам доносе Његови ученици, који кида окове и везе које нас везују и бацају у таму, тамницу. Не само што је то сила која кида те окове, него и свјетилка и путоказ који нас изводи из таме. Зато је покајање повезано и са мотивом и са дубоким уздасима, и некада немамо праве ријечи али уздасима се молимо. Зато је покајање повезано и са оним што зовемо исповјест, исповјест некоем брату, некој сестри, исповјест макар пред иконом да кажеш Господе, сагријешо сам небу и Теби, Господе, пао сам у таму, изведи ме из таме.

Ето, браћо и сестре, ако не можемо да будемо као Свети Сава, па да изведемо један читав народ из таме па да уведемо у свјетлост, онда кроз времена да се то настави, можемо макар један другоме да пружимо руку када је онај други у тами, само ако нам каже брате, сестро, упао сам, дај ми руку, ви му пружите руку и помозите му, јер и нама може затребати таква помоћ, не само што ћемо тада пружити руку и помоћи, него ће и нама доћи више свјетлости и више просвјећења. Зато, браћо и сестре, ова ријеч коју смо данас чули, коју је почео Исус проповједати, донијевши свјетлост у крајеве који су лежали у тами, ријечима покајте се, јер се приближило царство небеско. Шта значи приближило царство небеско? То значи да је Господ дошао и да Господ долази, то ћемо сада пјевати. Када год пјевамо Алилуја ми кажемо Господ долази, Господ је ту. Гдје долази и гдје хоће да се настани, гдје хоће да уђе и шта хоће да уради? Хоће да уђе у наша срца и да унесе свјетлост у таму нашег бића. А онда када уђе у наше срце онда се просвјећују и наша осјећања

и наша утроба и наше очи и наш ум и наша воља и наш језик, све бива обасјано сјветлошћу, амин Боже да тако буде и данас.

spc.rs